

Hồi 25

Sợ ác ma nên phải hồi đầu.

Hết hiểu lầm càng thêm tin tưởng.

Sau hơn nửa ngày khổ nhọc nhưng vẫn không truy tầm được tung tích của Vương Thế Kỳ, lão Bất Sát Phi Nhân cứ lờng lộn như dã thú vừa bị vuột mất miếng mồi ngon. Lão hậm hực nhìn quanh vùng Côn Luân sơn, chỉ toàn là đá xám và tuyết trắng. Lão rít lên, "Hạ Điền, đây là phân vùng của người, của Côn Luân phái. Người đã từng huênh hoang rằng dù là một hốc đá hay một ngọn cỏ người đều tỏ tường như nhìn trong lòng bàn tay. Vậy bọn giáo chủ hỏi người là bọn người vô dụng hay hoàn toàn không thông thuộc địa hình chốn này?"

Hạ Điền vốn biết từ trước rằng thế nào U Linh giáo chủ Tiên Vọng Thôi cũng trút giận lên đầu bọn lão một khi Vương Thế Kỳ thoát đi mà không để lại bất kỳ một dấu tích nào. Do đã chuẩn bị từ trước nên Hạ Điền vờ luống cuống phân biện, "Giáo chủ, môn nhân của tệt phái không vô dụng và tất cả đều thông thuộc mọi địa hình ở chốn này.

Việc để Vương Thế Kỳ xông mất chỉ là do khinh công của hắn đã đạt đến mức thượng thừa, nên... ?"

Tiên Vọng Thôi gầm lên giận dữ, không chờ nghe Hạ Điền nói hết, "Câm ngay, khinh công của tiểu tử dù nhanh nhưng sao nhanh bằng ánh mắt tinh tường của bọn giáo chủ? Hừ, vết máu chỉ rõ xuông quanh khu vực này rồi hết, chứng tỏ rằng tiểu tử đang ẩn trốn quanh đây mà thôi. Người và môn hạ của người rõ ràng là vô dụng, người đừng tìm cách chống chế cho phí công.?"

Lần này Hạ Điền mới thật sự luống cuống, "Nhưng tất cả chúng ta đã tìm kiếm tiểu tử cả nửa ngày trời, đâu phải chỉ riêng người của tệt phái không tìm được?"

Tiên Vọng Thôi đưa ánh mắt hung hãn nhìn lờm lờm vào Hạ Điền, "Hạ Điền, người nói như thế có ý gì? CỒ phải người muốn ám chỉ bọn giáo chủ cũng là hạng người vô dụng như người không?"

Anh mắt của Tiên Vọng Thôi như thu hết hồn phách của Hạ Điền.

Hạ Điền ấp úng nói trở đi, "Hạ mỗ... Hạ mỗ nào dám... nào dám ám chỉ giáo chủ. Chỉ có điều... chỉ có điều... ?"

"Thế nào?"

Tiếng gắt của Tiền Vọng Thôi làm cho thần trí của Hạ Điền như lạc vào cõi u minh. Tuy nhiên, nhờ đó mà Hạ Điền nói được những gì lão muốn nói, "Giáo chủ mình xét, người của Huỳnh Liên giáo và Tuyết Sơn phái chẳng phải cũng không tìm được tiểu tử đó sao? Y của Hạ mỗ chỉ muốn giáo chủ suy xét đúng theo lẽ công bằng mà thôi.?"

Tiền Vọng Thôi bắt giặc thu ánh mắt lại. Lão ác ma bây giờ nhìn vào Hạ Điền bằng hai tia nhìn xuyên qua hai khe mắt hẹp như hai sợi chỉ. Lão âm trầm hỏi thật chậm, "Người lại muốn ám chỉ điều gì qua hai chữ công bằng đây?"

Hạ Điền chột thu người lại như một con thú non phải thu người lại trước móng vuốt của dã thú. Nuốt nước bọt ừng ực, Hạ Điền cố biện minh, "Hạ mỗ... Hạ mỗ... Giáo chủ anh minh xin soi xét cho tề phái."

Người của tề phái nào dám qua quýt trong việc truy tầm tung tích của tiểu tử như người của Huỳnh Liên giáo. Xin giáo chủ hãy công bằng mà nhận định cho.?"

"Hừ, người lại muốn nói gì về Huỳnh Liên giáo đây?"

Nghe ngữ điệu của Tiền Vọng Thôi có phần nào nguôi giận, Hạ Điền bèn thu hết đờm lược để giải bày, "Giáo chủ đã thấy rồi đó."

Quanh đây, đa phần là người của hai phái Côn Luân và Tuyết Sơn, chỉ có một ít là người của Huỳnh Liên giáo mà thôi. Huống chi... ?"

"Huống chi thế nào?"

"Huống chi chính HỒ Vĩnh Tân cũng không tự thân đốc xuất Chúng giáo đồ, khiến cho việc truy tầm tiểu tử không đạt được kết quả ?"

Nhìn lại quanh quần một lúc nữa, Tiền Vọng Thôi không thể không thừa nhận lời nói của Hạ Điền. Lão ác ma bỗng động nộ quát lên, "HỒ Vĩnh Tân đâu rồi. Các người có nhìn thấy HỒ Vĩnh Tân đâu rồi không?"

Ngụy Bất Túc đến bây giờ mới dám lên tiếng, "HỒ Vĩnh Tân vừa mới cùng một nhóm thuộc hạ thân tín đi đưa thi thể HỒ Vĩnh Lạc đi rồi.?"

"Đi rồi ư? Đi đâu mới được chứ?"

Lần này sự thịnh nộ của Tiền Vọng Thôi lại khiến cho Hạ Điền thêm bạo dạn, "Theo Hạ mỗ đoán có lẽ HỒ Vĩnh Lạc đang muốn đưa thi thể của HỒ Vĩnh Lạc về lại sơn môn để an táng.?"

Tiền Vọng Thôi càng nghe càng giận. Lão gầm lên khùng khiếp, "An táng ư? HỒ Vĩnh Tân dám bỏ đi mà không nói đến bần giáo chủ ư? Hấn đi đã được bao lâu rồi?"

Hạ Điền đưa mắt nhìn Ngụy Bất Túc. Ngụy Bất Túc hiểu ý của Hạ Điền liền lên tiếng bẩm trình, "HỒ Vĩnh Tân đã đi được hai canh giờ rồi. Có lẽ bọn họ đã cách nơi này hơn hai mươi dặm.?"

Tiền Vọng Thôi nộ khí xung thiên. Lão ác ma dợm mình định bỏ đi nhưng lại kịp nghĩ đến một việc bèn quay lại căn dặn hai lão Hạ Ngụy, "Hừ, đích thân bản giáo chủ sẽ giải quyết việc của họ HỒ. Còn hai người, nếu đến tối mà không tìm được tiểu tử thì đừng trách bản giáo chủ trở mặt đó.?"

"Vút ?"

Hạ Điền và Ngụy Bất Túc thừa sức đoán được là chuyện gì sẽ xảy ra cho HỒ Vĩnh Tân, nên khi Tiền Vọng Thôi đi rồi, hai lão không hẹn mà cùng nhìn vào mắt nhau.

Hai lão nhìn nhau như thế được một lúc. Và như đã đoán được ý của nhau, hai lão chợt lên tiếng.

"Hạ lão huynh này... ?"

"Ngụy lão huynh này... ?"

Khi phát hiện là cả hai đồng thời phát thoại, cả hai liền ngưng lời rồi lại nhìn nhau.

Tiếp đó, cả hai chợt buông ra những hơi thở dài ảo não và cất tiếng, "Hạ lão huynh muốn nói gì hãy nói trước đi.?"

Hạ Điền cũng lên tiếng với ý cũng giống như Ngụy Bất Túc.

Thấy một lần nữa cả hai đều có ý và nói những lời trùng lặp, không hẹn mà cả hai cùng cười lên.

"Ha ha ha... ?"

"Ha ha ha... ?"

Cười xong, mọi phiền não chợt tan biến đi, Hạ Điền chợt đưa tay ra và lên tiếng nói trước, "Mỗ là chủ nhân nên muốn mạn phép nói trước vậy! Ngụy lão huynh nghĩ sao?"

Ngụy Bất Túc gật đầu tán thành, "Mỗ sẵn sàng nghe cao kiến của Hạ lão huynh đây.?"

Hạ Điền bảo, "Thật là không công bằng khi chính lão cũng không tìm được tiểu tử nhưng lại trút hận lên đầu của bọn ta.?"

Ngụy Bất Túc phụ họa, "Hạ lão huynh nói không sai. Ngụy mỗ cũng đã nghĩ như thế. Hạ lão huynh đoán thử xem HỒ Vĩnh Tân sẽ gặp phải việc gì nào?"

Hạ Điền với hơi thở gấp gấp đáp thật nhanh và thật nhẹ, "Chết chứ còn gì nữa?"

Đoạn Hạ Điền lại hỏi, "Còn Ngụy lão huynh đoán thế nào về số phận của hai phái chúng ta nếu đến tối không tìm được tiêu tử?"

Ngụy Bất Túc với thần tình chấn động đáp, "Cũng như Huỳnh Liên giáo thôi.?"

"ôi chao, Vậy theo Ngụy lão huynh chúng ta phải làm gì bây giờ?"

Ngụy Bất Túc đáp mà không tin tưởng vào lời đáp của chính lão, "Còn làm gì nữa ngoài việc chúng ta phải tìm cho bằng được tiêu tử trước khi trời tối?"

"Liệu có thực hiện được không?"

Ngụy Bất Túc ngao ngán, "Chúng ta đành phải làm mà thôi dù biết rằng việc tìm tiêu tử chẳng khác nào mò kim đáy bể.?"

"Hừ, đến lão còn không tìm được thì nói gì đến chúng ta là những kẻ có bản lĩnh không bằng lão.?"

Ngụy Bất Túc tuyệt vọng, "Đó là điều đáng tiếc cho chúng ta đây.?"

"Y của Ngụy lão huynh là... ?"

"Vì bản lĩnh của chúng ta không bằng lão nên chúng ta mới lâm vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan này.?"

"Ngụy lão huynh có nhớ ngày chúng ta được ung dung khi giáo chủ U Linh giáo không phải là lão mà là Lục Kính Thương không?"

Ngụy Bất Túc lộ vẻ tiếc nuối, "Hạ lão huynh còn nhớ không lẽ Ngụy mỗ lại không. Rất tiếc những ngày đó đã qua từ lâu rồi.?"

"Hừ, tất cả chỉ vì lão. Nếu không có lão thì giờ này chúng ta vẫn an nhàn tự tại, đâu cần chỉ phải lặn lội xuôi nam rồi lại ngược tây.

Nhưng để làm gì chứ?"

"Còn để làm gì nếu không phải để lão lên ngôi minh chủ?"

Hạ Điền không còn giữ ý nữa. Hạ Điền nói sau một tiếng mang đầy khinh bỉ, "Hừ, đâu đến lượt lão làm minh chủ võ lâm. Đừng nói gì đến Vương Thế Kỳ là

kẻ tài hoa trăm năm mới có, chỉ riêng phần Tam Tuyệt bảo cũng đủ làm cho lão phải vỡ mộng rồi.?"

"Hạ huynh nói không sai. Mấy năm rồi, lão ngoài việc thu phục được hai phái của chúng ta thì đâu đã đặt được bước chân nào xuống phía nam Trung Nguyên đâu? Muốn diệt họa được Tam Tuyệt bảo như lời lão khoát lác trước đây thì có họa là mặt trời mọc ở đằng tây.

Hừ.?"

Nói với nhau được một lúc, tâm tưởng của hai lão như được tương thông. Hạ Điền chột hạ thấp giọng, "Mỗ hỏi thật Ngụy lão huynh điều này, theo Ngụy lão huynh thì lão có hơn được Vương Thế Kỳ không?"

Ngụy Bất Túc sau khi dáo dác nhìn quanh cũng hạ thấp giọng lại, "Theo mỗ thì chưa chắc. Bằng không lão đâu cần phải giở thủ đoạn công lén vào tiểu tử họ Vương lúc tiểu tử chưa kịp phòng bị? Theo mỗ nếu cả hai cứ công bằng thực hiện minh ước tam chiêu thì kẻ bại trận chắc chắn không thể nào là tiểu tử họ Vương.?"

"Là lão ư?"

Ngụy Bất Túc nhếch môi cười nhạt, "Không phải lão thì còn ai? Hạ lão huynh không lẽ không nhận ra điều đó?"

Hạ Điền hiểu nụ cười của Ngụy Bất Túc có hàm ý gì liền biện bạch, "Vì mỗ chỉ ngờ ngờ nên mới hỏi Ngụy lão huynh như thế. Mong Ngụy lão huynh chớ hiểu lầm.?"

Ngụy Bất Túc gật đầu đồng cảm, "Hạ lão huynh quả là người cẩn trọng, nhưng đâu có gì đáng để Hạ lão huynh phải ngờ ngờ chứ?"

Đây, tiểu tử họ Vương phần thì nội thương, phần thì ngoại thương vậy mà khi tiểu tử thi triển khinh công thì đến lão còn không đuổi kịp nữa là. Vậy Hạ lão huynh có biết vì sao lão nhất quyết phải tìm cho bằng được tiểu tử phen này không?"

Hạ Điền nói quả quyết, "Theo lập luận của Ngụy lão huynh thì mỗ hiểu rồi. Lão vốn sợ để Vương Thế Kỳ kịp khôi phục nguyên trạng thì lão không là đối thủ. Nên lão muốn nhân cơ hội này để diệt trừ mối hậu họa về sau chứ gì?"

"Không sai.?"

"Ngụy lão huynh định thế nào?"

"Lẽ nào là lẽ nào? Hạ huynh có thể hỏi rõ hơn được không?"

Hạ Điền lại hạ thấp giọng, "Là tìm hay không tìm Vương Thế Kỳ nữa?"

"Y của Hạ lão huynh...?"

Hạ Điền bậm bực giải thích, "Tìm thì mười phần có mười là không tìm được. Đến tối mà không thực hiện những gì lão đã nói... Y của Hạ mỗ là tại sao chúng ta không nhân lúc này để bỏ trốn?"

"Bỏ trốn ư? Đi đâu?"

Hạ Điền nhún vai, "Đi đâu cũng được miễn thoát được nanh vuốt của lão là được rồi."

"Liệu chúng ta có được một chỗ nào để dung thân hay không? Lưu lại đây hay về Tuyết Sơn thì không ổn, mà xuôi Nam lại càng không ổn?"

"Ngụy lão huynh có phải đang e dè bọn Tam Tuyết bảo không?"

Ngụy Bất Túc gật đầu, "Nếu phải lẩn trốn lão để rồi đâm đầu vào lưới của Tam Tuyết bảo thì chúng ta thà chết còn hay hơn?"

Hạ Điền cao giọng trấn an, "Ngụy lão huynh đã quên Thiếu Lâm và Võ Đang nhị phái ư? Chúng ta ít nhất cũng phần nào vững tâm nếu có hai đại phái này yểm trợ?"

Ngụy Bất Túc chột bưng tỉnh, "Phải rồi, ở Hoa Sơn chúng ta đã nhìn thấy thực lực của hai đại phái này rồi, sao Ngụy mỗ lại không nghĩ ra kia?"

Hạ Điền lộ vẻ mừng rỡ, "Vậy là Ngụy lão huynh đã đồng tình với Hạ mỗ rồi phải không?"

Ngụy Bất Túc sau khi gật đầu bỗng thở dài, "Đồng tình thì đồng tình nhưng Ngụy mỗ đang lo là chúng ta liệu có đi thoát trước khi lão quay lại ngay không? Rồi lại còn vấn đề là nhị phái kia liệu có chịu tin lời chúng ta không?"

Hạ Điền cũng lo lắng khi nghe Ngụy Bất Túc phân tích rõ ràng như thế.

Và cả hai thoảng giật mình khi có tiếng nói của Vương Thế Kỳ chột vang lên thật gần, "Nếu nhị vị thật tâm muốn như thế, tại hạ sẽ có cách giúp nhị vị toại nguyện?"

Cả hai cùng quay đầu và cùng hoảng hốt khi nhìn thấy Vương Thế Kỳ đang từ một hốc đá nhỏ xíu chui ra.

Chưa hết, khi đã chui ra được bên ngoài, Vương Thế Kỳ từ một hình hài bé nhỏ chột to lên dần dần với tiếng của các khớp xương kêu răng rắc.

"Xúc cốt công? Tiểu tử ngươi đã luyện được môn công phu thượng thừa này ư?"

vương Thế Kỳ mỉm cười, "Chỉ là chút tài mọn, nhị vị chương môn quá khen rồi.?"

Chàng càng khiêm tốn thì cả hai càng sợ hãi. Hạ Điền lẩm bẩm, "Nếu Xúc cốt công còn là tài mọn của ngươi thì bản lãnh đích thực của ngươi, Hạ mỗ không sao lường được.?"

Còn Ngụy Bất Túc thì thảng thốt kêu lên, "Thảo nào bọn ta đã phí lực cả nửa ngày mà vẫn không tìm được ngươi. Đâu có ai nghĩ đến việc ngươi dùng Xúc Cốt công để chui vào hóc đá bé tí kia. Công phu thật đáng phục.?"

Chàng vẫn mỉm cười khi giải thích, "Tại hạ không đáng được khen như nhị vị vừa nói đâu. Gọi là tài mọn chỉ vì Xúc Cốt công ngoài việc dùng để lẩn trốn thì không hề có một hữu dụng nào khác.?"

"Nhưng đâu phải ai cũng học được Xúc Cốt công như ngươi?"

Chàng đáp, "Hạ tiên bối nói không sai. Nhưng Hạ tiên bối đã không đúng khi bảo là không lường được bản lãnh của tại hạ. Tại hạ Chưa phải là thiên hạ đệ nhất nhân đâu.?"

Hạ Điền kinh ngạc, "Nếu không phải ngươi thì còn ai vào đây?"

Chàng thờ dãi giải thích, "Cứ lấy lão ác ma Tiên Vọng Thôi làm thí dụ, bắt tại hạ chỉ có thể đấu ngang tay với lão ác ma chứ chưa thể diệt trừ được lão. Huống chi... ?"

"Huống chi thế nào?"

Nghe cung cách hỏi giật ngược của Ngụy Bất Túc, Vương Thế Kỳ biết là cả hai lão đang ngấm ngầm lo sợ cho dự định vừa rồi của hai lão Chàng vội trấn an, "Tại hạ không ngại việc nói thẳng. Và khi nhị vị nghe xong cứ bình tâm mà nhận định tình hình. Ngoài lão ác ma tại hạ còn sợ một người. ĐÓ là thiếu bảo chủ Tam Tuyệt bảo Lưu Trúc Hàn. Hắn đã học được toàn bộ chân truyền của Vạn thế ma quân.

Tuy nhiên, ngoài việc các phái phải đồng tâm hiệp lực lại với nhau, hầu tiêu trừ mối đại họa cho võ lâm, thì tại hạ cam đoan rằng nếu tại hạ thấu triệt thêm ba chiêu bí kỹ nữa của dị nhân lưu lại, việc diệt trừ Vạn thế ma quân Lưu Trúc Hàn sẽ do chính tại hạ đảm trách.?"

Hai lão nghe thế đồng hỏi một lúc, "Là dị nhân nào?"

Vương Thế Kỳ chưa kịp đáp bỗng quát lên, "Là cao nhân đang ẩn nấp tại tảng đá kia! Chúng ta đang bàn việc thiên hạ nếu có nhã húng sao không hiện thân góp vui?"

Hạ Điền và Ngụy Bất Túc bỗng lo sợ vì tin rằng nhân vật vừa bị Vương Thế Kỳ phát hiện rất có thể là lão ác ma Tiên Vọng Thôi.

Tuy nhiên tất cả đều bất ngờ khi nhìn thấy nhân vật đó hiện thân ngay sau đó.

"Là Vệ HỒ Hiệp, bang chủ Cái bang?"

Vị trung niên khất cái nọ bật cười lên khanh khách, "Không sai. Là Vệ mỗ đây.?"

Quay sang Vương Thế Kỳ, Nhất Chương Bạt Sơn Vệ HỒ Hiệp lên tiếng mỉa mai, "Vệ mỗ chỉ lên vào trong vòng mười lăm trượng đã bị họ Vương người phát giác. Công phu quả đáng khâm phục. Nhưng so với miệng lưỡi của người thì công phu của người vẫn còn kém xa.?"

Vương Thế Kỳ ngạc nhiên, "Bang chủ ngụ ý gì khi nói những lời này?"

Không buồn đáp lại câu hỏi của chàng, Vệ HỒ Hiệp lại nói với hai lão kia, "Vệ mỗ đã nghe những gì nhị vị bàn. Vì đồng cảm với nhị vị và thương hại nhị vị suýt nữa đã lầm mưu của tặc nhân nên Vệ mỗ không thể không xuất hiện.?"

Vương Thế Kỳ chợt hiểu ra, "Bang chủ, cho đến bây giờ bang chủ vẫn còn nghi ngờ tại hạ ư?"

Vệ HỒ Hiệp đáp, "Vệ mỗ không hề nghi ngờ người. Ngược lại, Vệ mỗ biết đích xác người chính là truyền nhân của Vạn thế ma quân.?"

Hạ Điền và Ngụy Bất Túc bắt giác lùi lại và kêu lên, "Thảo nào bộ pháp của tiểu tử có phần ma quái.?"

Vương Thế Kỳ thở dài, cố biện minh, "Bang chủ và nhị vị đã hiểu lầm tại hạ rồi. Vậy bấy lâu nay bang chủ chưa hề gặp lại VÔ Trần đại sư ư?"

Vệ HỒ Hiệp hoang mang, "Gặp phương trượng Thiếu Lâm phái ư?"

Để làm gì?"

Vương Thế Kỳ liền nhân cơ hội đề thuật qua việc của Kim Cang La Hán nhị Phật cho ba người bọn họ nghe. Sau đó, chàng nói thật quả quyết, "Nếu chư vị không tin thì khi gặp lại VÔ Trần đại sư hoặc đích thân La Hán Phật tất sẽ rõ.

Còn việc có liên quan đến bộ pháp này, nếu bang chủ muốn nghe lời giải thích thì tại hạ xin nói."

Vệ HỒ Hiệp cau mày giận dữ, "Người nói lảng nhãng gì thế Vương Thế Kỳ? Là Lưu Trúc Hàn chứ không phải người là truyền nhân của Vạn thế ma quân sao? Còn việc giải thích, tại sao trước đây người một mực không chịu nói còn bây giờ thì ngược lại? Người đang giữ trò gì đây?"

Đang khi Hạ Điền và Ngụy Bất Túc ngỡ ngác, Vương Thế Kỳ lại gắng sức giải thích cho Vệ HỒ Hiệp hiểu, "Trước kia đích thực tại hạ vì có lập thế với Trình Hồng Quân, quý đà chủ và với tặc nhân Lưu Trúc Hàn nên không thể nói ra. Nhưng lúc này thì ngược lại, tại hạ không thể không nói."

"Người đã lập thế với Trình Hồng Quân và Lưu Trúc Hàn? Lập thế về việc gì?"

"Việc có liên quan đến Cửu U Địa Khuyết của Vạn thế ma quân."

"Về việc đó ư?"

"Đúng vậy, chính vì điều đó mà Trình đà chủ bị sát hại."

"Sao người biết chắc như vậy?"

"Do Lưu Trúc Hàn tự miệng thừa nhận."

"Hung thù là Lưu Trúc Hàn ư?"

"Không sai, là hắn."

"Sao trước hai người không nói?"

"Vì tại hạ đã lập trọng thế."

"Còn bây giờ, tại sao người lại phá bỏ lời thề?"

"Vì tại hạ bây giờ đã minh bạch."

"Minh bạch điều gì?"

"Là tại hạ bị họ Lưu lợi dụng."

"Lợi dụng?"

"Không sai. Tự thân tại hạ không nhìn thấy điều này, may có cao nhân chỉ điểm."

"Là cao nhân nào? CÓ phải vị dị nhân gì đó mà người vừa đề cập không?"

"Không phải, vị cao nhân này chính là giáo chủ đích thực của U Linh giáo Đạp tuyết vô ngân Lục Kính Thương.?"

"Là Lục giáo chủ ư? Người đã gặp Lục giáo chủ khi nào?"

Vương Thế Kỳ tỏ vẻ ngạc nhiên, "Dường như bang chủ có quen biết với Lục giáo chủ thì phải?"

Vệ HỒ Hiệp cúi gắt, "Người cứ việc nói về việc của người trước đã, sau đó muốn hỏi gì Vệ mỗ sẽ nghe sau.?"

Thái độ của Vệ HỒ Hiệp làm cho Vương Thế Kỳ phải bực mình.

Nhưng vì muốn giải tỏa mọi lầm lẫn chàng đành phải đáp, "Tại hạ chỉ mới gặp Lục giáo chủ ba ngày trước đây mà thôi.?"

"ở đâu?"

Nghe Vệ HỒ Hiệp hỏi cộc lốc, Vương Thế Kỳ phát bực, "ơ đâu thì việc gì phải nói cho bang chủ nghe?"

Chung hứng trước sự phát tác của chàng, Vệ HỒ Hiệp sau đó mỉm cười ngạo nghễ, "Là Vệ mỗ chỉ muốn kiểm chứng xem lời người nói có mấy phần là sự thật.?"

Chàng cũng ngạo mạn không kém, "Khinh công Đạp tuyết vô ngân tại hạ có được là do Lục giáo chủ đích truyền. Xúc Cốt công cũng là do Lục giáo chủ ban tặng! Tại hạ có nói dối hay không tự bang chủ hãy nhận định lấy.?"

Vệ HỒ Hiệp giật mình kêu lên, "Thật sự đúng như lời người nói sao?"

Chàng nhếch môi cười nhạt, "Nhị vị chưởng môn đây có thể giải thích cho bang chủ rõ.?"

Hạ Điền vội nói, "Không sai. Chính mắt tại hạ đã mục kích đúng hai loại công phu này.?"

vệ HỒ Hiệp gật đầu, "Vậy thì phải rồi. Lục giáo chủ như vậy là vẫn còn tại thế. Vậy mà Vệ mỗ tưởng đâu người đã bị kẻ gian hãm hại từ lâu rồi.?"

Đến lượt Vương Thế Kỳ hỏi, "Bang chủ có quen biết Lục giáo chủ?"

Vệ HỒ Hiệp gật đầu thật nhẹ, "Nào chỉ quen biết không. Mười năm trước chính Lục giáo chủ đã ra tay cứu mạng cho Vệ mỗ một lần ?"

"Như vậy bang chủ đến đây là nhằm mục đích gì?"

"Cách đây gần mười ngày, Vệ mỗ có nghe chúng bang đồ bảo là có nhìn thấy một con chim điểu bay về hướng này với một người ngồi ở bên trên. Vệ mỗ vốn được nghe Lục giáo chủ nói là có nuôi một con chim điểu và đã bị thất tung trước đó cùng với ái nữ. Được tin này, Vệ mỗ lập tức ngược tây, hy vọng tìm được tung tích ái nữ của ân nhân?"

"Bang chủ, người ngồi trên lưng điểu mà quý bang đồ nhìn thấy Chính là tại hạ. ĐÓ là lúc tại hạ thoát chết dưới tay Lưu Trúc Hàn. Sau đó, tình cờ làm sao điểu huynh lại tái hợp với chủ nhân, còn tại hạ lại có duyên tương kiến với Lục giáo chủ?"

Vệ HỒ Hiệp chậm rãi bảo, "Nếu là vậy, Vệ mỗ không thể không tin vào việc người đã gặp Lục giáo chủ. Còn những việc trước đó...?"

Chàng cướp lời, "Những việc trước đó vì vương phải lời thề nên tại hạ thà chịu chết không thể giải thích được. Nhưng chính Lục giáo chủ đã mở mắt cho tại hạ và tại hạ biết rằng bản thân đã bị kẻ xấu lợi dụng. Và vì Lưu Trúc Hàn đã tự phá hủy lời thề trước nên tại hạ không ngần ngại việc phá bỏ lời thề?"

Nói xong, Vương Thế Kỳ không chờ Vệ HỒ Hiệp hỏi đã tuần tự thuật lại việc xảy ra từ năm năm trước, bắt đầu từ lúc chàng lọt xuống Phong Nha huyện động.

Nghe xong không riêng gì Vệ HỒ Hiệp, cả Hạ Điền lẫn Ngụy Bất Túc cũng phải kêu lên, "Đúng Lưu Trúc Hàn là Vạn thế ma quân tái hiện rồi. Vậy thì nguy cho giang hồ mất?"

Vương Thế Kỳ bèn trấn an bọn họ bằng cách lập lại lời trước đó, "Nhu tại hạ có nói, nêu ba chiêu bí kỹ cuối cùng của dị nhân được tại hạ thấu triệt thì việc diệt trừ Vạn thế ma quân Lưu Trúc Hàn không còn là điều đáng lo nữa?"

"Dị nhân nào?"

Cũng một câu hỏi này nhưng giờ đây Vương Thế Kỳ mới có dịp giải đáp, "Theo như sự thông hiểu của Lục giáo chủ thì vị dị nhân đó chính là nhân vật đã từng diệt trừ tên Vạn thế ma quân đầu tiên cách đây ba trăm năm?"

Ngụy Bất Túc bật kêu lên thảng thốt, "Là Hàng Ma Thượng Tăng "Hàng Ma Thượng Tăng? Sao Ngụy tiên bối lại nói đến danh xưng này?"

Thấy vẻ sững sờ của Vương Thế Kỳ khá tức cười, Ngụy Bất Túc chợt hỏi, "Mà có đúng là Hàng Ma Thượng Tăng hay không còn...?"

Vương Thế Kỳ ngơ ngác, "Công phu mà tại hạ nhận được đích thực là Hàng Ma chương. Và vị dị nhân kia khi lưu lại võ học đã di tự trên một mảnh tảng

bào. Nhưng về danh xưng thì vị dị nhân đó chỉ ghi là VÔ Danh Tăng. Đây là lần đầu tiên tại hạ nghe nói đến bốn chữ Hàng Ma Thượng Tăng! ?"

Vệ HỒ Hiệp kêu lên, "Hàng Ma Chương? Được ghi chép trên tăng bào ư? Vậy thì đúng là Hàng Ma Thượng Tăng của ba trăm năm trước rồi. Điều này Vệ mỗ e rằng chỉ có một mình Ngụy chương môn biết mà thôi.?"

Ngụy Bất Túc gật đầu, "Không sai. Vì ba trăm năm trước tệt phái đã có một nhân vật từng có duyên tương kiến với Hàng Ma Thượng Tăng. Việc này vốn được lưu lại trong thư tịch của tệt phái nên Ngụy mỗ mới biết rõ như vậy.?"

Hạ Điền cả mừng, "Vậy thì chúng ta cứ hành động như đã bàn định! Nếu lão ma có quay lại thì đã có... ?"

"Ha ha ha... Hạ Điền quả to gan. Người trông bốn giáo chủ sợ Hàng Ma chương mà không trùng trị được người sao?"

Hạ Điền, Ngụy Bất Túc, Vệ HỒ Hiệp và Vương Thế Kỳ giật mình vì âm thanh bất chợt này.